

Městské divadlo Brno

LIMONADOVY' JOE

DOKOŘÁN

ŘÍJEN
2016

CENA 25,- Kč

400 let
SHAKESPEARE

+1616

Principál Stanislav Moša přivítal své kolegy v nové sezóně a poblahopřál letním jubilantům, ke kterým patřila i vedoucí komerčního oddělení Renata Sedláčková.

Narozeninovou kytici převzala korepetitorka Simona Lepoldová.

Mezi oslavence patřila rovněž fakturantka Radmila Greplová.

LISTOVÁNÍ

Význačné kulaté jubileum oslavil i herec Jiří Horký.

Ve fotoateliéru jsme připravovali promo fotografie pro muzikál Limonádový Joe.

Ve stolárně pracuje výtvarník Michal Mikulíč na přípravě plastik pro vítěze ankety Křídla.

V podvečer 30. srpna se v Divadelním klubu sešli zaměstnanci, aby probrali své letní zážitky. Ředitel Stanislav Moša zasl nad množstvím potomků, které herečtí rodiče na sraz přivezli.

Společenský podvečer si nenechali ujít manželé Uličníkovi a Kratochvilovi.

Na setkání dorazil Robert Jícha i s nejmladším potomkem Štěpánem.

Nesměl chybět ani Dušan Vítázek se svojí druhorozenou dcerou Rozárií.

Ředitelka brněnského zastoupení firmy Mercedes Andrea Ungerová společně s majitelem firmy Miroslavem Hoškem předali řediteli MdB klíče od vozu, který bude divadlo nějaký čas užívat.

Michal Istenik hostuje v Divadle v Dlouhé v inscenaci Oblomov.

V Galerii Milana Zezuly jsou od září instalovány obrazy význačného brněnského malíře Jana Dungela.

Oslav 10 let existence Golfového resortu Kaskáda v Kuřimě se aktivně zúčastnili naši herci.

V úvodním fotbalovém zápase na Moravské Slavii porazil tým MdB hráče Bláhovky 5:4.

14. ročník Fotbalového turnaje osobností nakonec družstvo MdB vyhrálo, a tak příští ročník ponese název Memoriál Erika Parduse.

Gamaliel Bradford (1863 – 1932), americký spisovatel biografíí, které nazýval psychografie, neboť se věnovaly více vnitřnímu životu postav než popisu jejich činů. Téměř celý život byl sužován nemocemi, takže často mohl psát jen několik minut denně, přesto po nepřítis úspěšných pokusech básnických a dramatických napsal celkem 114 úspěšných biografíí, včetně autobiografie. Z jeho dnes pozapomenuté poezie jsem si pro vás dovolil vybrat a přeložit báseň *Comedy...*

Miroslav Macek

Dnes komedii píšu zas,
což potěchou je v tento čas;
ač krásnější se může zdát,
ta, kterou umí život hrát.
Těch skvostně oblečených žen,
a každá jako krásný sen,
těch mužů pyšných jako páv
a podlézavců kolem dav,
jsou uvolnění, žádná křeč,
jen třpytná zaznívá tu řeč –
jen noblesu tu postrádám,
tak věnuji se těm svým hrám.

*„Láska k národu vlastnímu
nemusí a nemá znamenat
nenávisť k národu jinému.“*

Friedrich Dürrenmatt (5. 1. 1921,
Konolfingen – 14. 12. 1990, Neuchâtel)
byl švýcarský dramatik,
prozaik, kreslíř a grafik.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

Friedrich Dürrenmatt

FRANK V.

režie Hana Burešová

foto: JEF Kratochvíl

10. a 11. ZÁŘÍ 2016

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Petr HLOUŠEK

Užité umění ve smyslu animace, scénografie, projekce a další obory. To je hlavní náplní práce brněnského výtvarníka Petra Hlouška, jehož rukopis či práci znají už řadu let lidé, kteří se vyznají v divadelním světě. Jeho ateliér v jednom z nejstarších stále obývaných domů na Římském náměstí v Brně není žádné honosné pracoviště. Než se člověk dostane do samotného studia, musí se s trochou odvahy nejprve projít po dost nejistě vypadající pavlači a pak se v předsínce probojovat mezi zaparkovanými bicykly. V samotném ateliéru dominují počítačové obrazovky, divadelní plakáty, basová kytara v rohu místnosti a tak trochu chaos. Tam se zjevně cítí výtvarník jako ryba ve vodě. Pravou rukou Petra Hlouška, (Petr je levák), je jeho sestra Jitka, která sedí skutečně po pravici jeho pracovního stolu. A i když oba výtvarně myslí stejně a hodně se vzájemně doplňují, rozdíl mezi nimi přece jen je. Jitka o své práci nemluví a mediální pozornosti se straní.

Začalo to Limonádovým Joem

„Pro Městské divadlo Brno dělám takříkajíc naplno jedenáctým rokem. Ale vlastně to všechno začalo *Limonádovým Joem*, který je i nyní aktuální náplní naší práce. Bylo to doma ve Šlapanicích, kde jsem byl přizván do tamního ochotnické-

ho divadla, abych si Joea zahrál. To představení tenkrát režíroval Zdeněk Helbich, nynější manažer Městského divadla Brno. „Limonádník“ nás tehdy jako dva Šlapaničáky spojil, my jsme se skamarádili a úspěšně propili mládí v hospodě (*smích*). A byl to právě Zdeněk, který mě zmínil jako možného spolupracovníka pro tehdejší představení *Magical Broadway*. Taký Jarďa Milfajť, můj spolupracovník ze „šufky“, o mě podal reference. Ze dvou stran se tak tenkrát ke Stanislavu Mošovi dostaly informace o tom, že jsem mimo jiné ilustrátor, který dělá i video, a protože právě o to tehdy šlo, nastartovala naše spolupráce, která trvá až dodnes.“

Kde je vlastně doma

Ovšem kde je vlastně táta čtyř dětí skutečně doma, tak nad tím se musel Petr chvíli zamyslet. Ateliér v centru města totiž velmi často a pravidelně mění na dlouhé týdny s pracovními, které má daleko na severu Evropy. Za svoji druhou „domovskou“ scénu totiž považuje výtvarník na volné noze mimo Městského divadla v Brně i divadlo v dalekém Reykjavíku. „Pro tamní městské divadlo v hlavním městě Islandu dělám už od roku 2013. Neprošel jsem žádným konkurzem. Jednoduše si mě našli díky mé práci tady doma a oslovili mě. Prostě si mě vy-

googlili v době, kdy hledali výtvarníka pro *Mary Poppins*, se kterou jsem měl už zkušenost z Brna. Jak jsem se později dozvěděl, nejvíce je zaujalo moje pojetí surovějšího poetického realismu ve viktoriánském stylu, které se jejich severskému naturelu zamlouvalo víc než například londýnský styl, který je víc ilustrací na scéně. Výborně si rozumíme a tvůrčí práce a zaujetí, které z Islandů přímo číší, mi imponuje. Prostě se mi tam dobře pracuje. Dnes už se dá říci, že jsem jejich dvorní výtvarník, co se muzikálů týče, a to mě samozřejmě těší.“ V nejbližších dnech si však pro změnu odskočí do jiného severského divadla, do Volkstheatru v Oslu, kde se podílí na vzniku tamního představení *Bídníci*. Toto téměř již legendární představení známe ve výtvarném pojetí s Městským divadlem často spolupracujícího a hojně využívaného scénografa Christopa Weyerse.

Jaké je pro srovnání zadání pro toto představení u Seveřanů?

„Podobně jako u všech muzikálů má i tamní produkce představu, aby byla scéna pokud možno co největší. Aby se tam objevila celá Paříž na bariká-

dách a podobně. Režisér Per-Olav Sørensen má však poněkud jinou představu. Na prvním místě chce především, aby scéna byla co nejvíce emotivní. Chce, abychom viděli obrovský objem prázdnoty střídaný „zazděným prostorem“, aby z ní číselna velikost tehdejší víry, aby bylo vidět utrpení postav, nejlépe i samotných herců. Spíš by rád viděl abstraktnější zdi, abstraktnější prostory. Ovšem, jak to v takových případech bývá, produkce, která představení platí a představení prodává, upřednostňuje spíše epický, až filmový zážitek.“

Co se tedy v současném divadle preferuje, co se „nosí“ z pohledu výtvarníka scény?

„V Americe se ve světě muzikálu nosí právě takový ten filmový realismus, případně stylizace, která má ale stále velmi realistický základ. V Londýně a Evropě to ale není pravidlo. Zvláště třeba u moderní opery, která bývá scénograficky minimalistická – podobně u muzikálů nemusí být tento realismus cestou, kterou se věci interpretují. Je jasné, že scénograf může a často i ovlivňuje výsledek představení, a to musíme mít pořád na paměti. Jako příklad lze znovu použít *Mary Poppins*, kde je scéna hodně zásad-

ní složkou. Je tam samozřejmě bezvadná hudba a výborný scénář, jde o rodinné představení, které kumuluje všechny věkové kategorie do jednoho hlediště, takový je například i současný trend v kinech, kde se dávají většinou rodinné filmy. To je jakási snaha o cestu za úspěchem. Pro takové divadelní představení je nutné postarat se o odpovídající vizuální složku, která obsahuje spoustu magie, kouzel, velkolepých scén, a to

noduchá, pořád stejná, i když velkolepá, ovšem doplněna projekcemi. To považuji za největší invenční vstup, kde bylo nejvíce nových nápadů. *Kočky* jsou známé z mnoha tisícovek repríz svou strukturou, kterou se nám podařilo rozbít a vytvořit novou, vlastní. Velikým zážitkem a doslova odměnou pro mě byla už zmiňovaná islandská *Mary Poppins*, a to zejména proto, že tu scénu tamní dílny vytvořily doslova jako filmovou ku-

Prožíváme nyní skutečně kreativní období.

vše zajišťuje právě scénografie. Pro představení brněnské i na Islandu jsem proto použil propojení projekce se samotnou scénou, čímž prostor rozšiřuji, zvětšuji ho, abych diváka dostal fyzicky do viktoriánského Londýna.“

Co považujete za svou nejlepší práci?

„Pro mě osobně i další lidi, kteří na tom pracovali, je takovým představením brněnské inscenování muzikálu *Kočky*. Ty byly vytvořeny ne jako smetiště s kočkami, jak bylo obvyklé, ale jako opulentní party miliardáře v jeho bytě v opuštěné fabrice. Scéna to byla na první pohled jed-

lisu s neuvěřitelným citem pro detail. Ve stejném divadle jsem o rok později pracoval na projekcích do *Podivného případu se psem*, kde se nám podařilo setřít hranice mezi světelným designem a videomappingem a vytvořit jeden „světélkující“ celek. Björn Bergsteinn Guðmundsson a já jsme za toto představení dostali v roce 2014 Grímana, cenu islandského divadla.“

Limonádový Joe se vrátil po letech jako velká výzva

„To, že výtvarník může významným způsobem ovlivnit celkové vyznění představení, si samo-

zřejmě uvědomuji i při současné nejnovější domácí práci, kterou je tvorba scény pro chystanou premiéru *Limonádový Joe*. Při jeho vzniku prožíváme nyní spolu s režisérem Petrem Gazdíkem a dalšími tvůrci skutečné kreativní období. Uchopit originálním způsobem již kultovní filmový příběh nebude vůbec jednoduché. Je otázka, co lidé vlastně z filmu znají. Pokaždé v něm totiž lze vidět něco jiného, protože kultura *Limonádového Joea* souvisí i s kulturou českého trempinku a podobných věcí, včetně porevoluční renesance různých country vesniček a městeček, se kterými si divák možná příběh Joea už také hodně spojuje. Přitom samotný film je stylově čistá kultivovaná parodie. V country vesnicích najdeme kurtizány s podvazky a dekolty, ovšem například symbol neřesti filmu Tornádo Lou má na sobě decentní secesní šaty, které jí zakrývají celou, a je vlastně velmi cudná, byť představuje zhýralost opulentního světa. Naše koncepce je tedy taková, abychom vytvořili

rovněž velmi kultivovanou parodii, možná by se dalo říct tragikomickou fresku, pracovně se dá říct, že půjde o drama s několika vkusnými vtipy.“

Všeuměl s kytarou

O Petrovi někteří jeho kolegové a kamarádi říkají, že je všeuměl. To asi není nikdo, ale basovou kytaru rozhodně v ateliéru jen pro parádu nemá. V muzice mu to jde nejméně stejně tak dobře jako u grafického počítače či skicáku. „I když by to mohlo vypadat, že neznám nic jiného než práci (*smích*), přece jen mě nějaký ten volný čas zůstává. Ten vyplňuji tím, že se věnuji hudbě. A je to vlastně dobré i pro moji profesi, protože se o divadelní muzice mohu bavit s režiséry i dirigenty muzikálových představení, kde projekce musí jít s hudbou ruku v ruce. Hudbu dělám s mojí kapelou, která se jmenuje uBer!, což vlastně znamená „uber plyn, necpi se všude, nesnaž se za každou cenu vylézt nahoru“. A i tak děláme hudbu. Především tak, aby se nám líbila. Kapela je složena povětšinou z lidí ze Šlapanic, zpěvačka Dáša Ubrová a bubeník Petr jsou z Brna. Naše muzika je tak trochu staršího ražení, řekl bych vinylová. I proto teď na podzim vydáváme desku, která je součástí knihy, která obsahuje i CD nosič. O obrázky se postaral při natáčení Jef Kratochvíl. Točili jsme u Davida Kollera v Mikulově a ve starém již odepсанém studiu, kde je nyní Burantear, v Gěčku, připravovali jsme to i ve Šlapanicích v sokolovně na pódiu – tam všude nás Jef fotil a zmapoval tak celou cestu našeho úsilí. Chtěli jsme, aby si posluchač při poslechu i pohledu do knížky tak trochu zavzpomínal na staré dobré časy strávené u poslechu desek. Tedy pokud to pamatuje. O spolupráci na nahrávce jsem poprosil i Jiřího Stivína, Jana Příbila na trubku, Lukáše Janotu na saxofon nebo cellistku Bětku Poukarovou. Deska vychází v limitované edici tří set kusů a z toho je asi zjevné, že nám nešlo o zisk, ale o radost. A snad tu radost předáme i posluchačům.“

*Text: Miroslav Homola,
foto: Jef Kratochvíl*

NA KÁVĚ S

Jiří Dušek

Je častým divadelním divákem, když to jde, i návštěvníkem premiér. Do divadla si chodí hlavně odpočinout. Upřímně přiznává, že příliš těžká filosofická dramata ho nelákají. Ovšem byt' je ředitel brněnské hvězdárny Jiří Dušek vystudovaný astrofyzikem, tedy zjednodušeně astronomem, po osmi letech na postu ředitele Hvězdárny a planetária Brno se víc než tulákem po hvězdách cítí být nedávno pětáctýřicetiletý muž, který kopulím na Kraví hoře zasvětil prakticky celý svůj dosavadní – studentský i profesní život – především manažerem. A to je další z důvodů, proč tak často a rád chodí do Městského divadla Brno. A to nejen do hlediště.

Když jsem se po nenadálém úmrtí mého předchůdce ocitl na hvězdárně naprosto nečekaně v ředitelské židli, ohlížel jsem se po zařízeních či firmách, kde jsem měl kamarády, abych zjistil, jak se vlastně takové společnosti řídí. A protože jsem měl k divadlu v Lidické ulici velmi blízko, stejně jako k jeho řediteli Stanislavu Mošovi, který byl a je pro mě manažerským vzorem už dávno, přiznávám, že jsem hodně inspirace i praktických rad sháněl právě u něj. **Jak jsou si podobné takové instituce, jako je hvězdárna a divadlo, když pomíneme, že jsou to obě takřka jako městské firmy?**

Víc než by se mohlo zdát. Především – v té nadnesené podobě je přece obloha také nekonečným

Ředitel hvězdárny Jiří Dušek u ztroskotaného létajícího talíře na Kraví hoře

divadlem. A mimochodem je to podívaná zatím podle mého názoru zcela nedostižitelná, kterou zřejmě nikdy žádný člověk nedokáže vytvořit. Ovšem vraťme se z nekonečna na zem. My na hvězdárně nejsme žádným vědeckým pracovištěm. Jsme zařízením, které vědu především popularizuje, které se jí snaží přiblížit co nejširší veřejnosti. A v tom je naše práce, byť je mezi zhruba dvaceti stálými zaměstnanci hvězdárny a planetária ještě další astronom nebo geolog, což je pro výzkum vesmíru také velmi důležitá profese. Ovšem nám jde především o to, abychom – stejně jako do divadla – pod naši kopuli s uměle vytvořenou digitální oblohou, případně k dalekohledům, tematickým akcím a podobně dostali co nejvíce lidí – tedy diváků – na pro ně zajímavá představení. Zvláště v posledních třech letech se nám to daří. Každý z těchto roků byl návštěvností rekordní a loni to bylo za celou dvašedesátiletou historii hvězdárny absolutně nejvíce, když přišlo 162 tisíc lidí. A věřte, že radost z takové návštěvnosti, za kterou se vůbec, v porovnání s i mnohem většími evropskými městy, nemusí Brno stydět, bude stejná v divadle, stejná na hvězdárně. Ostatně těch společných věcí bychom našli ještě mnohem víc.

Například?

Na návštěvnickém úspěchu má bezesporu záslu-

hu brněnské digitální planetarium, což je technologické zařízení na promítání speciálně vytvořených snímků na polokouli nad hlavami diváků. A tady je to stejné jako v každém jiném kině či divadle. Aby diváci přišli, je zapotřebí kvalitní a lákavé představení. A to je už na nás, abychom dokázali vybrat ty takřkájící kasovní, ale pořád ještě poučné kusy, které nám diváky přitáhnou, nebo abychom takové kusy uměli sami vytvořit. A i když je jich méně než v Městském divadle Brno, i my máme čtyři či pět premiér, i my máme představení, která táhnou více a jiná méně. A protože si obvykle dva filmy vytváříme vlastním týmem, tak i u nás jsou autoři scénáře, tvůrci, v tomto případě ne jevištních, ale filmových triků, se kterými nám pomáhají i v divadle. Vznik filmu řídí stejně jako inscenaci režisér a podobně. Je tedy fakt, že naši herci nikdy nemají žádné herecké manýry. Obvykle to totiž bývají příběhy z přírody či často skrytého mikroskopického života kolem nás a podobně. A tam není nikdo, kdo by odmlouval (*smích*). Jednoduše řečeno – můžete mít krásné divadlo, ale když máte špatné hry a k tomu špatně či špatně vedené herce, tak je to k ničemu. Z poslední naší tvorby uvedu letošní film *Neuvěřitelné slunce*, pohádku pro děti *Ptačí ostrov* a připravujeme nový snímek *Neuvěřitelný kraj*. Jedná se o film

o Jihomoravském kraji pohledem dravce, kdy půjde o záběry speciální kamerou z ptáčích perspektivy natáčené z upraveného dronu. Doufám, že bude náš dramaturgický tým úspěšný, že budou naši diváci spokojeni. Ostatně i zde bychom mohli nalézt spolupráci s MdB. Například s Petrem Štěpánem, který nám dělá režii dabingu v případech přejatých snímků.

Kdybyste si mohl sám vytvořit film pro zdejší digitarium, o čem by byl?

Představu mám, i když nevím, jestli se k tomu někdy dostanu. Chtěl bych udělat snímek o životě v extrémních podmínkách. Ukazuje se, že život na planetě Zemi je stále ještě hodně neprobádaný a obdivuhodný. Vždyť jsou kupříkladu bakterie, které žijí ve vyjetém strojním oleji, v ledu, nebo se vznášejí v mracích, dokonce se tam množí. Bohatý život je i hluboko pod zemí. To vše je svět, o kterém bychom mohli a měli říci ještě hodně. Dokonce už mám vymyšlenou i lokaci, kde by mohl film částečně vznikat. Na Islandu existují všechny možné podmínky, kde by se dal tento život hledat.

Letos jste se úspěšně zhostili dokonce pořádání speciálního filmového festivalu těchto snímků. Byla to pro hvězdárnu především prestižní záležitost, jak to u festivalů bývá, nebo takový festival přináší i nějaké záležitosti praktické?

Pořádat takovou přehlídku, která je především komerční záležitostí, je velmi prestižní, takže jsme se snažili být co nejlepší, ale ani ve snu nás nenapadlo, jaké to pro nás bude mít pozitivní důsledky. Na těchto festivalech jsou vždy nejdůležitější producenti, kteří snímky přivážejí a předvádějí. Po skončení u nás nám sdělili, že se tady jednalo o dosud největší festival na světě a že se doposud nikomu nepodařilo získat tolik snímků najednou pod jedinou kopuli. V Brně jsme promítli přes šedesát soutěžních filmů různé stopáže s celkovou délkou zhruba 27 hodin čistého času. Producentům, kteří se už řadu let pohybují ve městech celého světa, se zjevně líbila nejen naše organizace, ale i město Brno. Roli sehrálo zřejmě i to, že jsme přehlídku pojali skutečně tak, jak se dělají klasické filmové festivaly, kde je na prvním místě film. Důsledek toho byl, že jsme obdrželi od prestižní společnosti International Planetarium Society, která sdružuje planetária z celého světa, značku kvality pro již uspořádaný festival a dokonce nám tuto značku už nyní

přidělili i pro pořádání festivalu v příštím roce. A to je velké vyznamenání a rovněž překvapení, protože až dosud se v jednom městě i přes pořadatelský zájem festivaly těchto filmů nikdy opakovaně nekonaly.

Věříte v sílu hvězd či hvězdného postavení na osud člověka?

Narodil jsem se ve znamení lva, ale na astrologii a vůbec všechno to, co s ní souvisí, nevěřím (*smích*). Vždycky říkám, že kdyby horoskopy fungovaly, tak budu první, kdo je bude dělat. Ale podle mě opravdu nefungují. A vliv Měsíce v úplňku? Tak ten na mě působí jediň tak, že mi svítí do ložnice, pokud si pořádně nezataháme závěsy... Ovšem uvědomuji si, že díky mé profesi i zázemí, které kolem sebe mám, bych byl asi důvěryhodný vykladač osudu. No možná, že až bude nejhůř, tak se na to vrhnu a vydělám balík... Zatím na to ale nepomyslím (*smích*).

A podíváte se ještě vůbec někdy do hvězd?

Přiznám se, že už méně a méně. I když stále rád. Ba možná ještě raději, právě proto, že nemám tolik času. Dá se říci, že astronomie se pro mě opět stala koníčkem, jako tomu bylo kdysi, když jsem zde začínal jako mladý pozorovatel. Ale zpět k těm vesmírným vlivům na život člověka. Nechtěl bych, aby to vypadalo, že je šmahem odmítám. To v žádném případě. Hvězdy možná zásadní vliv nemají, byť se říká, že inspirovaly vývoj a myšlení lidí, jejich romantické představy, a umělce. Ovšem planety, hlavně Měsíc a Slunce, rozhodně své vlivy mají. Bez nich by nebyly přílivy a odlivy, zřejmě sehrály velkou úlohu při přechodu života z moře na souš, dnes už je jasné, že Měsíc dlouhodobě stabilizuje rotační osu Země a díky tomu nedochází na naší planetě k tak extrémním výkyvům počasí jako třeba na Marsu. V dalších, už ryze odborných příkladech

vlivů planet, bychom mohli pokračovat.

Podle některých nedávných informací by se dalo soudit, že jste svým způsobem také tak trochu (bez urážky) komediant, či alespoň recesista. Nebo jak jinak si přebrat vaši zprávu o přistání UFO v parku vedle hvězdárny?

Jedním z našich dogmat, podle kterých se na hvězdárně řídíme, je, že se nesmíme brát smrtelně vážně. A i když se to občas někomu nelíbí, snažíme se skutečně tu a tam připravit nějakou zajímavou recesi. Bylo to až neuvěřitelné, ale zpráve, kterou jsme s nadsázkou dali koncem srpna na vědomí, že v těsné blízkosti hvězdárny spadl létající talíř, kupodivu někteří opravdu věřili. Dokonce tak, že městská policie po telefonátech volajících, z nichž někteří tvrdili, že byli svědky dopadu mimozemského tělesa, vydala informaci, že se jedná pouze o žert. Teď už se trochu obáváme informovat, že nás v říjnu očekává skutečná návštěva z vesmíru. Byť je to čistá pravda. Naše město a hvězdárnu navštíví nejméně čtyři kosmonauté. Půjde o amerického a ruského kosmonauta, které s největší pravděpodobností doprovází další vesmířan, náš patron a přítel hvězdárny Vladimír Remek. Bude to při příležitosti setkání kosmonautů z celého světa, které se uskuteční ve Vídni, kde setkání pořádá světová Asociace účastníků kosmických letů. Ostatně nebude to poprvé, co u nás už někteří kosmonauté byli, a přiznám se, že právě Vladimíra Remka jsme občas, když jsme potřebovali pomoci něco protlačit na radnici, tedy

u našeho chlebodárcе, používali jako vlivného mediátora. I když je fakt, že jsme v podstatě nikdy – bez ohledu na politickou příslušnost – problémy se zřizovatelem a s brněnskou radnicí neměli. Možná je to tím, že hvězdy jsou a vždycky budou apolitické.

Říkáte, že byste své povolání nikdy neměnil. Přesto kandidujete v boji o senátorské křeslo. To chcete se svou prací přestat?

I když to není příliš vidět, tak jsem součástí komunální politiky, protože to jinak v mém postavení ani nejde. Takže kandidaturu, ke které jsem byl osloven, považuji za jakýsi přirozený vývoj. Brno se právem profiluje jako centrum vědy, umění a vzdělávání a mělo by podle navrhovatelů mít v senátu někoho z této oblasti. Kdybych se tedy náhodou stal senátorem, tak by výkon této služby byl na prvním místě. Ovšem na druhé straně je zde spousta projektů, především dotačních, které jsou – ať chci nebo ne – vázány na mou osobu, takže bych stejně nemohl hvězdárnu jen tak opustit. Vždyť u některých mě omlouvá s nadsázkou řečeno jen smrt. A takovou obět se mi opravdu ještě nechce podstupovat (*smích*). Už i proto, že k našemu dvouletému prvorozrozenému přijde na svět další človíček. A ti jsou na prvním místě...

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl*

LELKOVÁNÍ S

Janou MUSILOVOU

Tím, jak vypadá, budí v části ženského publika často závist. K šťhlé postavě a mladistvému vzhledu si však Jana Musilová nabrala od pánaboha hlavně talent herecký, pěvecký i taneční. Každou ze svých postav proto vždy obdaří věrohodností i vlastním půvabem. A tak zatímco pro Limonádového Joea bude velmi těžké odolat svodům Tornádo Lou v jejím podání, diváci slavného muzikálu, který bude mít v Městském divadle Brno premiéru 22. října, se určitě nechají svadět velmi rádi.

Arizonská pěnice Tornádo Lou, to je role, která musí být pro herečku splněný sen. Je to tak? Na Tornádo Lou se moc těším! Mám ráda temperamentní a akční hrdinky a v poslední době jsem hrála převážně milující matky, což je krásný úkol, ale člověk se tam moc nevyřádí. Role si raději nevysnívám, předejdu tím zklamání.

Filmová verze Limonádového Joea patří rozhodně k rodinnému stříbru české kultury. Nemáte obavy ze srovnání s Květou Fialovou?

Takovým srovnáváním moc nerozumím. Každá nová inscenace, písnička, choreografie, herecký výkon mají nárok stát se jedinečnými, být originálem. Ráda se nechávám inspirovat, ale kopírovat někoho je mi cizí. Paní Květa Fialová ve stejnojmenném filmu se mi moc líbila. Ale věřím, že diváci přijdou na našeho Limonádového Joea, ať už jsou fanoušky filmu nebo ne, bez předsudků a bez očekávání přesné kopie filmu, který už viděli mnohokrát a mohou si ho kdykoli pustit doma. Nechci to zakříknout, ale myslím, že se budou skvěle bavit.

Mimochodem, texty asi ano, ale musela jste ve tomto případě vůbec učít slova písniček, nebo je znáte nazpaměť?

V inscenaci se objeví i neznámé písně, které ve filmu nezazněly. Tudíž byly pro mě nové, stejně jako mluvené texty. Ovšem co se týká oblíbených songů tohoto titulu, jako například *Whiskey, to je moje gusto* nebo *Když v baru houstne dým*, mám ulehčenou práci, protože ty samozřejmě znám.

Předpokládám, že o rány pěstí a výstřely z kolů nízko nad pasem nebude v inscenaci nouze...

Při zkoušení podobných titulů záleží na míře nadsázky a opravdovosti hereckého projevu. Aby byl uvěřitelný a nesklouzl k lacinému vtipkování nebo už zmíněnému napodobová-

ní, což se někdy chvíli hledá. Ale po zkušenosti s velmi povedeným muzikálem *Mladý Frankenstein*, který pracoval s podobnou poetikou a který režíroval taky Petr Gazdík, si myslím, že nás vede tou správnou cestou, udrží nás na uzdě a nebude ani potřeba práskat bičem (*smích*).

Herečka, zpěvačka, šansoniérka a moderátorka. Tak se sama charakterizujete na svých stránkách. Co z toho je vám nejbližší?

Divadlo a zpívání řadím mezi nejbližší. Taky proto, že se jim nejvíce věnuji. K moderování mám respekt. Cenné zkušenosti jsem získala při pravidelném natáčení live pořadu *Sama doma* pro Českou televizi a jiných pořadů a akcí. Pro sportovní televizní kanál letos natáčím reportáže z automobilových závodů na evropských okruzích. Baví mě to, ale jako doplněk k mé herecké profesi.

Která z rolí na jevišti MdB byla vaší nejoblíbenější?

Každá, kterou právě hraji. A kdyby se objevily náznaky, že by mi některá mohla vadit, hned si najdu dost argumentů, aby se tak nestalo. Hrát divadlo bez radosti a chuti by mě netěšilo.

Nejtěžší role?

Docela důležitý pro mě bývá první dojem. Když nezískám o dané roli hned představu, tak s tím zpravidla mívám víc práce, což ale neznamená horší výsledek. A naopak si vzpomínám, jak mi na turné s muzikálem *Jesus Christ Superstar* do Španělska poslali z divadla scénář muzikálu *Šumař na střeše*, kde jsem byla obsazena do role Tovjeho dcery na vdávání Cajtl. Moc jsem si tak nepřipadala, ale při četbě textu napsaného tak opravdově se mi draly slzy do očí a věděla jsem, že to půjde samo.

A která je nejdelší, která dosáhla nejvyššího počtu repríz? Madame Thénardier z Bídníků nebo Marcela Champsboisy z Brouka v hlavě?

Letos na jaře se uskutečnilo slavnostní představení 20 let od premiéry *Brouka v hlavě*, který se stále hraje s velkým úspěchem před vyprodaným sálem. Ale myslím, že nejvícekrát jsem hrála Anitu ve *West Side Story*. Taky díky anglické a německo-anglické verzi a zájezdům po Evropě. Tu roli jsem milovala. Právě Anita mi přinesla moji první cenu Křídla.

Stalo se někdy, že jste si řekla po přečtení scénáře: To nezvládnu?

Ne. To si při vši skromnosti nepřipouštím.

Spektrum vašich postav je poměrně široké. Neměla jste někdy strach, že ustrnete v nějaké škatulce a budete hrát pořád to samé?

Už od začátku angažmá v našem divadle jsem hrála převážně živelné, temperamentní a dramatické role: Satana v muzikálu *Bastard*, Titánii ve *Snech svatojánských nocí*, Živu a Runu v *Radúzovi a Mahuleně*, již zmiňovanou Anitu, Emilii v *Othellovi*... Ale nezůstalo jen u toho, střídání charakterů mi vyhovuje. Takže když vyšel měsítní plán, podle kterého mě čekala ušlechtilá Baronka von Waldstätten z muzikálu *Mozart!*, po ní následovala urvaná, prisprostlá hostinská Madame Thénardier z *Bídníků*, dále sochařka Alex z *Čarodějek z Eastwicku* a pak zoufalá Královna v *Becketovi*, nestěžovala jsem si.

Nezvažovala jste někdy, že byste byla „jen“ zpěvačkou?

V tom jsem měla naprosto jasno, když jsem jako malá běhala se švihadlem v ruce coby mikrofo-

nem po louce a zpívala šlágry našich populárních zpěvaček (*smích*). Ale muzikál, kde se poji herectví se zpíváním, si mě získal víc. Ovšem koncertů, komorních i s velkými orchestry, se nezříkám. Moc mě to baví a těší mě, že přicházejí nabídky. Teď v říjnu mám hned čtyři sólové koncerty.

A ještě jedno dělení: muzikál nebo činohra?

Muzikál je srdeční záležitost. Hudba má kouzelnou moc, zazní první tóny, vytvoří atmosféru a diváky i herce okamžitě naladí a navodí určité pocity. Aspoň já to tak vnímám a cítím. V čisté činohře musí diváka zaujmout, vtáhnout do příběhu a náladu na scénu přinést herec sám, což se mi zdá možná trochu těžší. Ovšem má to pro všechny nemenší kouzlo.

Několikrát jste se dostala do nominací na Thálii. Nemrzelo vás, že to zatím nevyšlo?

Vždycky mě to potěšilo. A zatím jsem si nikdy neřekla: Za toto musím dostat Thálii. Takže mě nemělo co mrzet.

S Lukášem Janotou a Ivanou Odehnalovou
v muzikálu *Limonádový Joe*,
režie Petr Gazdík

Vloni jste získala cenu za herecký výkon na festivalu v Jižní Koreji za Matku v ostravské inscenaci Fantom Londýna. Jak k tomu došlo?

Vlastně náhodou. Toto představení hraji v Praze, ale uvádí se i v Ostravě. Tam onemocněla herečka a mě vedení divadla oslovilo, zda bych nezaskočila. A bylo to. Samozřejmě jsem se snažila neudělat našemu divadlu a sobě ostudu, ostatně jako vždycky, a hned po prvním představení za mnou přišel předseda komise festivalu, abych se připravila na slavnostní vyhlášení. Příjemně mě to zaskočilo. Hrálo se mi dobře, kolegově z Ostravy byli moc fajn. Před jihokorejským publikem nás předem varovali, že diváci zatleskají silně, ale jen jednou, a pak se zvednou a odcházejí, tak ať nás to nemrzí. Prý to není známka toho, že by se jim představení nelíbilo. Nakonec se děkovačka protáhla na několik opon a celý sál si přišel pro podpis. Všechno tu fungovalo, žádné problémy, lidé laskaví, milí, klidní, nekonfliktní. Muzikály miluji, slavnostní předávání cen pojalí opravdu velkolepě. Tolik ve stručnosti. Zázitků jsem si přivezla spoustu, ale to by vydalo na celý článek.

„Všechny herečky jsou mrchy“, prohlásil nedávno prý jeden český filmový režisér... Proč právě herečky provází taková nelichotivá pověst?

Každá dobrá herečka musí umět zahrát pořádnou mrchu. Jakým způsobem a jak často to aplikuje do svého osobního života, je otázkou jejího charakteru a povahy. Já jen věřím, že to ten režisér myslel s nadsázkou a láskyplně k herečkám. Protože pokud ne, tak se minul povoláním.

Jaký je váš vztah k mladším kolegyním?

Mám je ráda a vážím si jich. Nespokojí se jen se svým půvabem a mladistvou energií, ale pracují na sobě a je vidět, že divadlem žijí. Hlavně díky

muzikálovým představením jsem jimi obklopena často a užívám si to.

V MdB takřka pravidelně s oponou přichází velký potlesk. Setkala jste se někdy s opačným přijetím?

Ne. Spektrum žánrů a témat inscenací v našem divadle skýtá širokou škálu a nejde se vždy zavděčit všem. Ovšem pokaždé diváci ocení nasazení a výkony herců, které jsou u nás v divadle mimořádné.

Kromě profesních aktivit jste taky maminka. Váš syn Dominik má také sklony k divadlu, nebo se věnuje něčemu úplně jinému?

Studuje všeobecné gymnázium, třetí ročník. Hudba ho zajímá spíše po technické stránce, teď zrovna našel zálibu ve fotografování a samozřejmě ho baví počítač, ale také cizí jazyky. Má ještě dva roky čas na to, aby si vybral, co bude studovat dál.

Mezi vaše záliby patří jezdeckví. Co si pod tím mám představit a proč?

Tři roky jsem minimálně dvakrát týdně a o prázdninách pak téměř každý den jezdila na koních a starala se o ně. Bohužel teď to trochu zanedbávám.

Jste připravena na letošní padesátku, nebo spíš patříte k těm ženám, jejichž věk se nahlas říká nesmí?

A už je to tady! O tom se nesmí ani mluvit, natož psát! Ne, ne, dělám si legraci, jsem v pohodě, i když tričko s tímto tématem asi nosit nebudu (smích).

Věk nevěk, vypadáte skvěle. Možná by mnohé ženy potěšilo, že vaše štíhlá postava je výsledkem drastické diety a minimum vrásek třeba dílo skalpelu... Takže jak to děláte, že vypadáte tak báječně?

Děkuji. Nijak zvlášť to neřeším. Nepiji sladké nápoje, a abych nemusela držet diety, tak když po Vánocích, protože miluju cukroví, nemůžu dopnout kalhoty, začnu se trochu hlídat. Ale vzhledem k tomu, že jsem pořád v jednom kole, tak to jde tak nějak samo. A z vrásek si hlavu nedělám.

Jako dárek není pro herečku nic lepšího než nová role. Tušíte nebo se necháte překvapit?

Život je plný překvapení.

Text: (jih),
foto: jeř Kratochvil

HRAJEME

**William Shakespeare:
BENÁTSKÝ KUPEC**

Známa hra velkého alžbětince ze sklonku 16. století bývá označována za romantickou komedii. Tomu však odpovídá jen jedna dějová linie – téměř pohádkový příběh Bassanioových namluv a sňatku s belmontskou dědičkou Porcií. Druhou základní zápletkou je příběh lakotného židovského lichváře Šajloka – ten v sobě nese zárodek tragédie msty. Nenáviděný a nenávidějící Šajlok se mstí za to, čeho se mu vrchovatě dostává od křesťanských bližních – za jejich každodenní nenávisť, opovržení a vysmívání. Mezi tyto křesťany patří i benátský kupec Antonio; půjčí si od Šajloka peníze. Půjčku však Šajlok nezatíží lichvářským úrokem, nýbrž smluvně stvrzenou podmínkou: nevrátí-li Antonio peníze v termínu, má Žid právo požadovat libru masa vyříznoutou z libovolné části Antoniova těla.

Romantická komedie a napínavý soudní thriller v jednom? U Shakespeara klidně! Hra plná zvláštních paradoxů a zrcadlení, hra, která vyvolává nejednu otázku. Je Žid Šajlok krvelačný lichvář, který nemilosrdně žádá libru masa z těla svého protivníka, anebo nešťastná oběť křesťanské nenávisť, oběť, která jen oplácí stejnou mincí a strhává maso všeobecného pokrytectví? A co krásná a bohatá Porcie, o jejíž ruku se hraje v tajemné zkoušce se třemi skříňkami – je příkladem slitovnosti a milosrdenství, kterého se na Šajlokovu dovolává, anebo v roli falešného soudce tvrdou vyjednávačkou, která bez mrknutí oka připraví člověka o jeho vlastní důstojnost? Proč naše činy zanechávají trpkou pachutí? Shakespearova hra je z dnešního pohledu vysoce „politicky nekorektní“ – ale vůči komu vlastně?

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Svetlana Janotová, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Aleš Slanina, Andrea Zeloová, Eliška Skálová, Jakub Zedníček, Patrik Bořecký, Jiří Mach a další.

**Ivan Alexandrovič Gončarov:
OBLOMOV**

„Dobře – tak neležíte, a místo toho ustavičně poleťujete sem a tam jako mouchy, jenže jaký to má smysl?“

Citlivý a až dětsky upřímný Oblomov odmítá přijmout pravidla uspěchaného světa, založeného na sobectví a přetváře, a nechce s ním ani zápat. Svou vědomou nečinností klade horečné lidské aktivitě znepokojivé otázky po jejím smyslu.

Titulní postava Gončarovova románu dala jméno vlastnosti nebo stavu člověka neschopného činu, utíkajícího se do snu. Pojem „oblomovština“ je dnes známý na celém světě a Oblomov se stal hrdinou z galerie nejslavnějších literárních postav, jakými jsou Hamlet, Don Quijote, Don Juan či Švejk.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Tomáš Turek, Jan Meduna, Jan Vondráček, Veronika Lazorčáková a Eva Hacıurová.

**Alan Ayckbourn:
MALÝ RODINNÝ PODNIK**

Drama Alana Ayckbourn mělo v londýnském Národním divadle premiéru v roce 1987 a získalo tehdy cenu Evening Standard Award za nejlepší hru roku. Sir Alan Ayckbourn je v současnosti jeden z nejpłodnějších anglických autorů. Na jeho kontě je již sedm desítek dramatických kusů, z nichž víc než polovina měla premiéru na londýnském West Endu a získala zde i řadu významných ocenění. Dynamická ostrá komedie *Malý rodinný podnik* se odehrává v průběhu jednoho podzimního týdne v rodině podnikatele Jacka McCrackena, který je odhodlaný držet se svých pevných morálních zásad navzdory okolnímu zkorumpovanému světu. Jenže ne na dlouho. Pomalu začíná pronikat do reality tchánova podniku, jehož se stává šéfem a v němž se setkává se vším, co dosud odmítal. Je nucen pokusit se utajit jisté kompromitující materiály, zároveň zjišťuje, že jeho navenek ctná a sporařadaná rodina je plná zlodějů a cizoložníků a nad mravními principy vítězí osobní zájmy a byznys. Hra je i přes dobu svého vzniku stále aktuální, o čemž vypovídá také fakt, že se v loňském roce do Národního divadla v Londýně s velkým úspěchem vrátila. Ayckbourn v ní totiž dokonale kombinuje humor se satirickým pozorováním světa, nabízí zarážející sondu rodinných vztahů a komická linie vrcholí v překvapivém mrazivém závěru.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Viktor Skála, Alena Antalová, Ladislav Kolář, Johana Gazdíková, Jan Brožek, Ivana Vaňková, Igor Ondříček, Jakub Uličník a další.

PROGRAM ŘÍJEN

PROGRAM LISTOPAD

1.10. so	19.00	Vrabčák a anděl	
3.10. po	19.00	Jožka Černý	
4.10. út	18.00	Jméno	P18
5.10. st	18.00	Jméno	PP1
6.10. čt	19.00	Jméno	
7.10. pá	19.00	Frank V.	E5
8.10. so	19.00	Frank V.	AB6
9.10. ne	18.00	Dokonalá svatba	100. repríza
10.10. po	19.00	Dokonalá svatba	
11.10. út	19.00	Frank V.	A2
12.10. st	19.00	Malý rodinný podnik	
13.10. čt	18.00	Malý rodinný podnik	
14.10. pá	19.00	Dvojitá rezervace	
15.10. so	18.00	Dvojitá rezervace	
16.10. ne	19.00	Ohlomov	
17.10. po	19.00	Frank V.	AB1
18.10. út	19.00	Frank V.	AB2
19.10. st	18.00	Brouk v hlavě	zadáno
20.10. čt	19.00	Frank V.	C4
21.10. pá	18.00	Brouk v hlavě	
23.10. ne	19.00	Splašené nůžky	
24.10. po	19.00	Splašené nůžky	
25.10. út	18.00	Splašené nůžky	
26.10. st	19.00	Splašené nůžky	
27.10. čt	19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
28.10. pá	19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
29.10. so	19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	
30.10. ne	19.00	Charleyova teta	
31.10. po	19.00	Charleyova teta	

2.10. ne	19.00	Williamovy Sonety	
4.10. út	19.00	Benátský kupec	
5.10. st	19.00	Benátský kupec	
7.10. pá	19.00	TITANIC	
8.10. so	19.00	TITANIC	
9.10. ne	18.00	TITANIC	
21.10. pá	14.00	Limonádový Joe	
21.10. pá	19.00	Limonádový Joe	zadáno
22.10. so	19.00	Limonádový Joe	P
23.10. ne	19.00	Limonádový Joe	D/E7
24.10. po	18.00	Limonádový Joe	SP
25.10. út	19.00	Limonádový Joe	E2/C2
26.10. st	19.00	Limonádový Joe	A3/AB3
27.10. čt	19.00	Limonádový Joe	A4/AB4
28.10. pá	19.00	Limonádový Joe	A5/AB5
29.10. so	14.00	Limonádový Joe	
29.10. so	19.00	Limonádový Joe	A6/AB6
30.10. ne	14.00	Limonádový Joe	
30.10. ne	18.00	Limonádový Joe	
31.10. po	19.00	Limonádový Joe	A1/AB1

2.11. st	19.00	Splašené nůžky	zadáno
3.11. čt	18.00	Splašené nůžky	zadáno
4.11. pá	18.00	Splašené nůžky	zadáno
9.11. st	18.00	Zamilovaný Shakespeare	
10.11. čt	19.00	My Fair Lady (ze Zeliňáku)	zadáno
11.11. pá	19.00	Zamilovaný Shakespeare	A5
12.11. so	19.00	Zamilovaný Shakespeare	P
13.11. ne	19.00	Zamilovaný Shakespeare	
14.11. po	18.00	Zamilovaný Shakespeare	SP
15.11. út	19.00	Zamilovaný Shakespeare	E2
16.11. st	19.00	Frank V.	A3
17.11. čt	19.00	Frank V.	A4
18.11. pá	19.00	Mrtvé duše	A2016
19.11. so	19.00	Mrtvé duše	R2016
20.11. ne	19.00	Dokonalá svatba	
21.11. po	19.00	Brouk v hlavě	
22.11. út	19.00	Brouk v hlavě	
23.11. st	19.00	Splašené nůžky	zadáno
25.11. pá	19.00	Jméno	
26.11. so	19.00	Jméno	M2016
27.11. ne	19.00	Zamilovaný Shakespeare	D
28.11. po	19.00	Zamilovaný Shakespeare	A1
29.11. út	19.00	Jméno	Z2016
30.11. st	19.00	Brouk v hlavě	zadáno

1.11. út	19.00	Limonádový Joe	A2/AB2
2.11. st	19.00	Limonádový Joe	
3.11. čt	19.00	Limonádový Joe	C4
4.11. pá	19.00	Limonádový Joe	C5/E5
5.11. so	14.00	Limonádový Joe	
5.11. so	18.00	Limonádový Joe	
6.11. ne	14.00	Limonádový Joe	
6.11. ne	18.00	Limonádový Joe	
7.11. po	19.00	Limonádový Joe	
8.11. út	18.00	Limonádový Joe	
9.11. st	19.00	Limonádový Joe	
10.11. čt	19.00	Limonádový Joe	
11.11. pá	19.00	Limonádový Joe	zadáno
12.11. so	14.00	Limonádový Joe	
12.11. so	18.00	Limonádový Joe	
13.11. ne	14.00	Limonádový Joe	
13.11. ne	18.00	Limonádový Joe	
14.11. po	19.00	Limonádový Joe	
15.11. út	18.00	Limonádový Joe	
16.11. st	19.00	Limonádový Joe	
17.11. čt	14.00	Limonádový Joe	
17.11. čt	18.00	Limonádový Joe	
19.11. so	19.00	Radúz a Mahulena	
20.11. ne	14.00	Radúz a Mahulena	
20.11. ne	18.00	Radúz a Mahulena	
21.11. po	19.00	Radúz a Mahulena	
22.11. út	18.00	Radúz a Mahulena	
30.11. st	18.00	Mary Poppins	

**Jiří Brdečka, Jan Rychlík, Vlastimil Hála:
LIMONÁDOVÝ JOE**

„Whisky to je moje gústo, bez whisky mám v srdci pusto...“ a celá řada dalších již zlidovělých melodii a báječných textů dnes neodmyslitelně patří na první místo zlatého fondu českých hudebních komedií. Novinář, spisovatel, kreslíř i filmový scenárista a režisér Jiří Brdečka napsal v letech 1939 – 1940 pro časopis *Ahoj na neděli* seriál povídek, v němž zúročil svou zálibu v tématu Divokého západu. Dal tehdy vzniknout postavě Limonádového Joea – ideálního westmana, který místo whisky pije limonádu a přísně dbá na mravnost. V březnu roku 1944 se na jevišti divadla Větrník objevil usměvavý a čestný pistolník již jako titulní postava nové divadelní hry. Nesmrtelným se ovšem jeho pátrání po kakaové skvrně velikosti mexického dolaru stalo až díky filmovému zpracování v režii Oldřicha Lipského z roku 1964.

Nesmrtelnou filmovou parodií v hlavních rolích s Karlem Fialou jakožto blondatým hrdinou a Milošem Kopeckým v roli největšího zloducha nešťatčího se zneuctívá nevinné dívky, která nás přivádí do arizonského městečka roku 1885, kde se všichni scházejí v místním saloonu a poslouchají arizonskou pěnici Tornado Lou, vidělo jen v kinech přes čtyři a půl milionů diváků! Od té doby se pravidelně objevuje na televizních obrazovkách a neméně i na divadelních prknech. Písně, které pro film nazpívali Karel Gott či Yveta Simonová, budou mít diváci nyní možnost slyšet naživo v interpretaci našich předních herců. Westernová hudební parodie *Limonádový Joe* již dávno vévodí síní slávy české komedie.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Lukáš Janota nebo Kristian Pekar, Sára Milfajtová nebo Ivana Odehnalová, Jana Mušílová nebo Ivana Vaňková, Jan Apolenář nebo Alan Novotný nebo Viktor Skála a další.

**Stanislav Moša, Petr Ulrych:
RADŮZ A MAHULENA**

Není v našem divadle zcela obvyklé, abychom se opětovně vraceli k uvádění titulů, které jsme již dříve inscenovali. Jsou ovšem díla, která si svůj návrat na jeviště jistě zaslouží, a věříme, že jsou i diváci, kteří jejich obnovení s nadšením přivítají. K takovým dílům jistě patří i muzikálová balada, která vznikla podle známého pohádkového poetického dramatu Julia Zeyera *Radúz a Mahulena* a která měla svou světovou premiéru 8. listopadu roku 1997. Hrál se až do roku 2002 a zaznamenala 91 repríz, 36 295 diváků se v těch letech nechalo okouzlit niterným příběhem, který jim již tenkrát hráli Markéta Sedláčková, Petr Gazdík, Zdena Herfortová, Ladislav Kolář, Igor Ondříček, Petr Štěpán či Stanislav Slovák. Tedy herci, kteří jsou dodnes výraznými osobnostmi naše-

ho divadla a jejichž popularita tenkrát mimo jiné i díky tomuto představení vznikala. Diváci již tehdy odcházeli z divadla a v hlavě jim stále zněly dodnes nezapomenutelné melodie Petra Ulrycha s krásnými texty Stanislava Moši. Je mnoho těch, kteří si dodnes zpívají „...*dvě království se v zásti potýkají a jedno druhé chce srazit na kolena. Než zrozeni jsou Radúz a Mahulena!*“, a nebo „*Magurský králeviči, hodím tě mezi krysy! Co ti kdy bylo krásné, navždycky bude kdysi!*“

Nesmrtelný příběh zakázané lásky mezi dvěma znepřátelenými rody zde tentokrát vychází z lidové slovenské pohádky, ale jde samozřejmě o motiv ještě starší, objevující se v různých variantách i u bratrů Grimmů nebo v indických eposech. Není tedy pochyb o tom, že také v dnešní době jde o námět aktuální, nabízející současnému obecenstvu možnost prožít romantický příběh lásky, která (dovolme si to klíšé, které je zde ovšem namísto) hory přenáší a kameny láme.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Andrea Zelová, Aleš Slanina, Lucie Bergerová, Viktória Matušová, Hana Kovářková, Katarína Ptáčková, Stanislav Slovák, Markéta Sedláčková a další.

**P. L. Traversová, Richard Sherman,
Robert Sherman, Julian Fellowes,
George Stiles, Anthony Drewe:
MARY POPPINS**

Po tříleté odmlce se na jevišti Hudební scény znovu vrací laskavá chůva Mary Poppins!

Muzikál z proslulé produkce Walta Disneyho, divadelní remake proslulého filmu *Mary Poppinsová* z roku 1964, ověřeného pěti Oscary, vznikl na motivy dětských knížek známé anglické autorky P. L. Traversové. Jeho příběh se odehrává v Londýně koncem 19. století a jeho hrdinkou je originální vychovatelka Mary Poppinsová, která se zjeví na přání malých dětí Banksových, jimž rodiče nevěnují (jak je, bohužel, obvyklé i dnes) příliš pozornosti. Tato neobvyklá vychovatelka disponující kouzelnými dovednostmi prozáří jejich dětský svět hravostí, svobodou a fantazií natolik, že nakonec dokážou společně proměnit i charaktery rodičů malých dětí. Na počátku 21. století pak po filmu sáhl producent Cameron Mackintosh, doplnil jej novými písněmi a vytvořil na jeho základě mimořádně výpravnou show, která po několik sezón sklízela úspěchy v Londýně i na Broadwayi. Těšit se můžete opět na strhující a efektní scénografii Petra Hlouška s řadou kouzelnických triků a náročná taneční (zejména pak stepařská) čísla a především krásný dojemný rodinný příběh!

Režie: Petr Gazdík

RODINNÉ STŘÍBRO

Dušan VITÁZEK

Novou životní etapu si posledních několik měsíců naplno vychutnává herec Dušan Vítázek. K dvouapůlleté Barunce přibyla manželům Vítázkovým letos před prázdninami druhá dcera Rozárka. Z kdysi nezkrotného bouřliváka se tak stal vzorný otec, který lituje každé chvíli, kdy nemůže být s rodinou. Navíc se mu právě teď začínají plnit i další profesní sny...

Jak jste prožil léto?

V létě jsem chtěl být co nejvíc s holkama. Rózi se nám narodila 22. června, takže jsme ani nikam daleko nevyjížděli, maximálně na chalupu kousek od Brna. Akorát jsme byli se starší Barunkou týden na táboře, jen sami dva. A byl to fakt tvr-

řeba šel jen tak zaběhat. Taky jsem byl na olympijském triatlonu a na závodu Spartan Race. ***Nepřinesl vám tento stav inspiraci pro uměleckou tvorbu?***

To ani náhodou! I když jsem vlastně složil jednu píseň, když jsem ve tři ráno uspával Barunku na tom zázračném balóně. Po tisícím zhoupnutí mě to přestalo bavit, tak jsem začal skládat speciální ukolébavku (*smích*). Ono je to s tvorbou trošku ošemetné. Buď je člověk umělec, anebo žije rodinným životem. Umělecká tvorba je v podstatě hodně sobecká aktivita, když má být opravdová, je to teď pro mě velký luxus. K tomu potřebuji samotu, ideálně v cizím městě. Potom ke mně přichází inspirace, začínám si mumlat různé věci

Prožívám teď svůj sen. Všechno se mi plní.

dý zálesácký tábor – budíčky, rozcvičky, spaní ve spacáku pod stanem a podobně. Hodně mě překvapila, že to všechno zvládla. Bylo to super.

Podářilo se vám ukradnout si i nějaké chvílky sám pro sebe?

Skoro vůbec, na to není v posledních měsících čas ani myšlenky. Víím, že v něčem je teď osobní svoboda pryč, minimálně tak na čtyři, pět let. Ale říkám si: Buď v klidu, zažil jsi toho hodně, bylo to velký. A teď je prostě období rodiny. Potom se uvidí, jak se to podaří dál skloubit.

Vyjel jste si aspoň někam na motorce?

Motorku asi budu prodávat, protože to je teď hodně sobecká aktivita. Radši potřebujeme velké auto naložené kočárky, koly a psy... Ale občas se mi podařilo mít pár chvilke pro sebe, kdy jsem si

pod nos... Ale holky nás potřebují dvacet čtyři hodin denně. Barunce je dva a půl roku, takže s ní trávím celý den. A když ji v půl desáté večer uspím, jsem tak unavený, že není vůbec síla tvořit třeba nějakou písničku nebo se učit texty. ***Ani odreačování v podobě oblíbeného vyřezávání ze dřeva?***

Vyrobil jsem Barči domeček pro panenky a dětskou kuchyňku. Šli jsme kolem toho jednou v Ikei, mně se to zdálo zbytečně moc drahé. Doma mi zbylo dřevo z podlahy, tak jsem to zbouchal, a jsem šťastný, že si s tím hraje.

Tušil jste, že vám péče o holky vezme tolik času? Překvapilo mě, že je to až tak náročné. Ale na druhou stranu jsem si na holky hodně zvykl, protože jsem teď byl prakticky čtyři měsíce nepře-

tržitě s rodinou doma. V závěru loňské sezóny jsem nezkoušel poslední dvě hry, měl jsem volné turnusy, k tomu celé prázdniny. A když jsem šel v září jen na pár hodin z domu pryč na zahajovací setkání sezóny, už jsem byl nervozní, co se doma děje. Normálně jsem žárlil, že zažijí něco beze mě. Protože mě to s nima děsně baví!

To skoro vypadá, že byste si rád stříhнул i mateřskou dovolenou?

To úplně klidně! Kdyby Pavla dostala nějakou šíleně skvělou nabídku, tak jdu na mateřskou hned a jsem v pohodě. Umím holky nakrmit, přebalit, nemám problém k nim v noci vstát. Vztah se utváří časem, který člověk s dětmi stráví, zážitky, které pro ně vytvoří. To je potom úplná závislost! Je ale pravda, že tyhle pocity jsem měl, když byla na světě jenom Barunka. Teď, když jsou dvě, bych samozřejmě někdy šel radši i fátat (*smích*). ***Ani vás od holek neodváděla nějaká velká pracovní nabídka?***

Neměl jsem v poslední době žádné velké role v seriálu nebo jinde na hostování. Nazkoušel jsem takto vlastně jen muzikál *Marie Antoinetta*

v Praze. Takže to tak nějak přirozeně vyšlo, že jsem s holkama prakticky pořád od jejich narození. A je mi líto každé chvíli, kdy nemůžu být u toho, jak se učí něco nového.

Rýsuje se vám teď nějaká zajímavá nabídka?

Vytvořil jsem si ji tak trochu sám, protože chystám vydání své první autorské desky. Právě natáčím ve studiu. Neuvěřitelný stav! Texty i hudbu ke všem písničkám jsem si napsal sám. Žánrově to bude taková všehochuť, neumím to zařadit do nějakého přesného šuplíčku... Půl na půl česky a slovensky.

Kde jste hledal inspiraci?

Nejvíce uvnitř sebe. Ale je tam i výrazná inspirace osobnostmi jako Jaro Filip, Lasica, Satinský, Peter Lipa. Ovlivňuje mě, jak pracují s jazykem, o čem píší. Mrzí mě, že jsem byl ještě moc malý, když byli tihle pánové ještě pohromadě a v plné síle. Momentálně mě hodně baví slovenská skupina Korben Dallas.

A název desky?

Dušan Vítázek. Původně jsem si myslel, že by se to jmenovalo *Kde*. To je jednoduché slovo, česky

S Alenou Antalovou
v muzikálu *Mary Poppins*,
režie Petr Gazdík

V muzikálu *Johnny Blue*,
režie Stanislav Moša

i slovensky se čte jinak a přitom správně, má jen tři písnička. Tak jako celá moje tvorba je jednoduchá – mám rád málo akordů, obyčejná témata, živočišné jasné věci... A na přebalu cédéčka by mohla být Barunka, jak poslouchá moji hudbu. Jednou ráno, když se probudila, jsem jí dal sluchátka na uši a pustil jí to. Tak jsem si ji vyfotil, jak se u toho kroutí.

Takže splněný sen?

Ano, určitě jeden z nich. Uvědomil jsem si to nedávno, že já teď vlastně prožívám svůj sen. Muzikálů už jsem zažil tolik, že je čím dál obtížnější u nich objevovat něco nového. A pozoruji, že mě to už profesně a duševně tolik nenaplnuje v rámci nějaké vnitřní tvorby, i když mě to pořád moc baví. Asi před třemi lety jsem někde prohodil, že by bylo super, kdybych mohl hrát činohry a dělal vlastní muziku. A to se mi teď všechno plní!

Činohra vás čeká po hodně dlouhé době u Zamílovaného Shakespeara...

Zkoušet začínáme za měsíc, moc se těším, protože tohle dílo miluju. Znáám film, často si ho doma s Pavlínkou pouštíme. Několik let jsem si nezačínal na Činoherní scéně. Naposledy s Hankou Burešovou *Tři mušketýry*. Navíc jsem u nás v divadle ještě nedělal žádného Shakespeara. Napo-

sledy jsem s Janou Janěkovou a Dadou Klemetovou hrál v představení *Hamlet*, které dělaly se svým studentským ročníkem na Malé scéně Mahenky. Tehdy jsem tam střídal Viliama Csontose ve dvojroli Laerta a Polonia.

Jaký to bude pocit – stříhnout si rovnou postavu samotného Williama Shakespeara?

Pro mě to bude kláda jako blázen! Nenapadlo mě, že to v nejbližší době uvidím na divadle, natož že v tom budu hrát a ještě k tomu hned Shakespeara. Nedávno jsme se s Kubou Uličníkem přistihli, že máme o tomto filmu podobné smýšlení, a oba jsme měli vysněnou postavu, kterou ve filmu hraje Ben Affleck (*postava Neda Alleyna, v Městském divadle Brno ji ztvárnil Petr Štěpán – pozn. red.*). Ten tam sedne jak ulitej. Trošku tam z toho castu vyčuhuje, jakoby přišel z jiného filmu, a skvěle to tam pasuje. Miluji třeba tu scénu, jak rozrazí dveře a řekne: „Jak se hra jmenuje a co v ní budu hrát?“ A Shakespeare mu odpoví, že bude hrát Mercuria a že hra se bude jmenovat – Mercurio! (smích)

Text: Lenka Suchá,

foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil

RADÚZ A MAHULENA NA BISKUPSKÉM DVOŘE OKOUZLILI

(...) Téměř po dvaceti letech vstoupili *Radúz a Mahulena* na Biskupský dvůr v nové podobě na letní scénu. (...) „Open air“ ve zvlášť podmanivém prostředí Biskupského dvora nepochybně přidává zdejším představením na sugestivitě i síle. (...) Hudba, kterou k příběhu zkomponoval Petr Ulrych, je skvělá, k baladickému příběhu, kde nad epikou převládá přece jen lyrika, na míru padnoucí. Melodie, v nichž zní folklór,

ovšem v Ulrychově osobitě a soudobě pojatých moderními tóny, tok děje hudebně dotvářejí a akcentují. Ulrychova hudba k *Radúzovi a Mahuleně* patří k nejlepšímu z jeho „dílny“, organicky a šťastně se tu setkala a spojila s textem Stanislava Moší. (...) Pohybová složka funkčně přispívá k celkovému výbornému vyznění a emotivní síle. Pohádkovou atmosféru plnou tajemství dotváří tanečníci, zvláště pak představitel Noci (Renata Mrózková a Hana Vašáková) a Stínu (Petr Drábek a David Černák). (...) Diváky si nepochybně získala Andrea Zelová v roli Mahuleny. Byla přesvědčivá, v častých ly-

rických pasážích zpívala s procítěným, přitom uměřeným přednesem. Pochvala stejně tak patří i jejímu partneru v inscenaci Aleši Slaninovi. Radúz v jeho pojetí byl mužný a temperamentní. Zvučným hlasem upoutala Viktoriia Matušovová jako Matka Země. Výborně zněly chóry, strhující hlasově i pohybově bylo v kontrastu s Mahulenou dueto zlých sester: Priji (Hana Kovářiková) a Živy (Katarína Mikulová). (...) Muzikál ryze zdejší s prastarým příběhem na věčné téma osudové, tragické lásky, přitom soudobý, neuchvátí leskem slavných, po celém světě hraných hitů. Proniká však pod kůži a vstupuje do srdce po kapkách čímsi důvěrně známým a blízkým. Jiný od těch světově slavných, poetický, trochu zamyšlený, vyrůstající z domácích kořenů. Síla inscenace *Radúz a Mahulena* spočívá v jeho jinakosti a kontrastu s většinou produkcí. Společně s *Koločavou* je tím nejlepším ze spolupráce dvojice autorů Moša–Ulrych. (...)

Jaroslav Štěpaník,
www.brnozurnal.cz, 7. 8. 2016

RADÚZ A MAHULENA

(...) Kdybych napsal, že hudba je na celé hře to nejlepší, nebyl bych daleko od pravdy, ale bylo by to nespravedlivé. Především stojí za pozornost tance, krásně, nově choreograficky pojaté, které se prostě musí vidět. Ty tance samy o sobě vypráví příběh, akcentují děj, obohacují jej o další dimenzi, prohlubují citový náboj, umocňují hudbu, když slova nepostačují. (...) Herci zpívali všechno živě, žádný playback, a zrovna jako hudba byli nádherní, kongeniální. Například písně Matky Země v podání Viktorie Matušovové nebo královny Runy Lucie Bergerové, ale správně bych měl vyjmenovat všechny, dětské roličky nevyjímaje.

Biskupský dvůr neumožňuje žádnou náročnější scénu, zde vlastně byla jediná velká hora, tatranská od Jaroslava Milfajta, po které herci šplhali a ze které porůznu vylézali. (...) Nové kostýmy Andrey Kučerové jsou poplatné době pohanských Slovanů, jak je známe z romantických obrazů a kreseb, jsou vytvořeny s velikým vkusem a barevně i materiálově perfektně sladěné. U nadpřirozených postav autorka povolila fantazii uzdu a předvedla, že dokáže krásně překvapit. (...)

Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 19. 6. 2016

MUZIKÁL TITANIC – ČESKÁ PREMIÉRA V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

(...) Hlavní síla celého kusu stojí na strhující hudbě (orchestr řídil Dan Kalousek), ale také na působivých sborových výstupech (sbormistr Karel Škarka). Čísla, v nichž se blýsknou sólisté, samozřejmě nechybí. Nejsilnější dojmy však myslím vzbuzují pasažéři: chór, množství různorodých lidských jedinců, na rozdíl od diváka při společném nevědomí o blížícím se fatálním konci. Pestré, přesně rozvrstvené společenství

na zdánlivě nedobytném plavidle. Někteří s nadějí a touhou po lepším životě, jiní pro naplnění potřeby společenské povinnosti či výlučnosti, z marnivé potřeby „být u toho“. Brněnská inscenace vložila do hry prakticky všechny dostupné prostředky a síly. (...) Hlavní role hra nemá. (...) Je tu však přece jen trio těch z „kapitánského můstku“. Kapitán v podání Zdeňka Junáka, s rozhodným a sporým projevem, chlap na svém místě. Podvolí se však urputnému naléhání majitele lodi ke zvýšení rychlosti. Když je zřejmé, že plavba, která měla být odchodnou po jeho celoživotní službě, je cestou poslední a definitivní, zachová se, jak ke kapitánovi patří. Majitele lodi ovládaného mocí a jí blízké ješitnosti přesně vystihl Petr Štěpán. Poslední z trojice: konstruktér lodi, který první ví, že zkáza je neodvratná, a ví také proč. Petr Gazdík vnitřní rozkolísanost postavy vystihl i dramatickým peveckým výrazem. Velmi silný moment celého děje přináší vypjatá vokální konfrontace, ostrý spor o podíl viny mezi těmito třemi. (...)

Jaroslav Štěpaník,
www.literarky.cz, 21. 1. 2016

HOSTOVÁNÍ

Ivan Alexandrovič
Gončarov
OBLMOV

Fotografie: Martin Špelda

V neděli 16. října 2016 bude na Činoherní scéně MdB hostovat pražské Divadlo v Dlouhé s inscenací *Oblomov* v režii Hany Burešové, v hlavní roli s Michalem Isteníkem.

Fotografie: Petr Kratochvíl

Ray Cooney
John Chapman

Dvojité rezervace

režie Stanislav Slovák

14. a 15. ŘÍJNA 2016

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

PŘÍŠTÍ STANICE? DNO ATLANTSKÉHO OCEÁNU

(...) Z kaleidoskopu lidských osudů nejvíce vyplouvá na povrch bez debat kapitán, kterého dostává na starost zkušený Zdeněk Junák. Kromě přirozené autority mu nedělá problém přerod ze sebevědomého a pýchou dmoucího se veličána k výčitkami zlomenému muži zpytujícímu svědomí. (...) Stano Slovák v roli majitele lodi dostává asi jako jeden z mála možnost barvitě si užít, na rozdíl od ostatních, čistě záporného hereckého umění. (...) Všechny ostatní složky, které jsou potřeba pro kvalitní muzikálové představení, samozřejmě běží jako na drátkách. Dvě z nich trčí nad mořskou hladinu výš než pomyslná špička ledovce, a to hudba a scéna. (...) Scénické řešení Christopa Weyerse nepostrádá neotřelost a hravost, zejména umožňuje plynulé přechody mezi společenskými třídami. (...)

Klára Tesařová,
www.munimedia.cz, 15. 4. 2016

PRODANÝ SMÍCH – FAUSTOVSKÉ TÉMA V MODERNÍM KABÁTĚ OŽÍVÁ V BRNĚ

Faustovské téma v moderním podání – tak by se dal stručně nazvat magický muzikál *Prodaný smích*. (...) Autoři muzikálu se pohybují ve světle soulu a R&B muziky, Marcus Heitz se zase zabývá žánrem sci-fi a fantasy, a tak ve vlivu jejich uměleckého směřování zůstaneme po celou dobu trvání inscenace. Navíc se tvůrci muzikálu chytli aktuálního tématu gamblerství a her a místo dosti- hů děj přesunuli přímo do centra zábavního průmyslu. Scénu tvoří otočné jeviště připomínající kasino, kterému vévodí obrovská ruleta a několik obrazovek připomínajících automaty, které navozují atmosféru herny – světa pozlátka, hazardu, výher i proher. (...) Muzikál nabízí i slušné herecké a pěvecké výkony. Nejvíce se dařilo skvěle zpívající Lucii Bergerové, která si výborně poradila s „dvojrolí“ baronovy temné přísluhovačky Lilith v kombinaci se zakletou Saskií. Bravurní číslo proměny, kdy se démon Lilith mění v křehkou

Saskií, patří ke zlatým hřebům představení. Sebejistá Lucie Bergerová dokázala ze své role s přehledem vydolovat maximum. V těsném závěsu se na ni dotahuje Jonáš Florián ztváňující Timma. Ani Jonáš Florián nezklame v další příběhové proměně – v roli veselého bezstarostného mladíka, který se změní na zatrpklého mrzouta. I zde je radost vidět a slyšet solidně podaný příjemný herecko-pěvecký výkon. Výborně zazpívá i Lukáš Janota v roli utrápeného Alexandra. A těšit se můžeme i na ďáblského barona ve ztvárnění Martina Havelky s ďáblským smíchem. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 16. 5. 2016

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO UVEDLO POHÁDKOVÝ MUZIKÁL PRODANÝ SMÍCH

(...) Stěžejní rolí je postava Timma. Jan Brožek zde poprvé ukázal, jak kvalitního interpreta s věrohodným herectvím a kultivovaným zpěvem divadlo získalo. Marii, Timmovu věrnou kamarádku, která s ním bojuje o získání prodaného smíchu zpátky, hrála Eliška Skálová. Už má za sebou několik úspěšných rolí, zde však dosta-

la velkou příležitost zpěvní i hereckou. Zvládla ji s jistotou a krásným nasazením, určitě diváky přesvědčila, že je pro divadlo ziskem. Barona coby strašidelnou pohádkovou postavu převtěleného ďábla si s chutí zahrál Martin Havelka. Strašit, to umí. Saskií, převtělenou do ďáblské Lilith, byla v představení Viktória Matušovová. Má už na svůj věk hodně divadelních zkušeností a „na place“ to bylo herecky, pěvecky i pohybově znát. Energickou přísluhovačku barona si zahrála opravdu s mimořádnou chutí. Výrazný part má v muzikálu také kamarád Alexandr, kterého hrál Lukáš Janota, jedna z opor divadla. Všestranný umělec, který i zde ukázal, kolik talentu v něm je. Ještě jednu úlohu nelze opomenout. Je to dětská role Timma, kterou alternují Josef Gazdík a Adam Gazdík – synové režiséra. Už v nastudovaném muzikálu *Pískání po větru* obě děti ukázaly, že nespadlo jablko daleko od stromu. To Adam dokázal i v tomto představení. Děti jsou k nerozeznání vzhledem i talentem, takže jenom podle vyvšehého obsazení zjistíte, který blondatý klučina tak bezvadně zrovna hraje. (...)

Peter Stoličný,
www.musical-opereta.cz, 25. 5. 2016

ROLI, KTEROU JIŽ ZNÁM, BYCH SI NA BROADWAYI ZAHRÁL RÁD

S divadlem na zájezdech sjezdil velkou část Evropy, odehrál hlavní role ve světových muzikálech v několika jazycích. Nově si brněnský muzikálový herec Petr Gazdík vyzkoušel i práci režiséra při zahraničním hostování. (...)

V čem se nejvíce liší spolupráce se zahraničními herci?

Neliší se nějak zásadně. Pro režiséra je samozřejmě mnohem těžší vysvětlit v cizím jazyce všechny drobnosti, někdy jen pocity. Když už jsem byl v koncích, tak jsem to předvedl. Cizí herci mají vždy výhodu, že jsou absolutně koncentrování pouze na danou práci, na kterou jsou najatí. Jejich ambicí je být nejlepší teď a tady, jako by to bylo jedinkrát a naposled. A pro mnohé to tak také je. Podaří se jim zahrát si velkou roli ve světovém muzikálu skutečně jen jednou za život. Například Francesca Hoffman, jež u nás hrála Roxie v *Chicago*, se ve svém „běžném“ londýnském životě musí také žít jako administrativní pracovnice.

Přiblížte, jak vypadá konkurz na obsazení rolí v cizině?

V cizině je běžný propracovaný systém agentů. My máme casting agenta, který vše zprostředkuje, herci mají svoje agenty, kteří doporučují své herce. Z nich náš agent udělá výběr typově nejpříjemnějších a teprve tímto výběrem „obtěžuje“ režiséra. Před vámi tedy stojí čtyřicet hereček, které by mohly v tomto případě klidně Roxie hrát, a vy si jen vybíráte, která je nejideálnější z osobnějším této postavy přímo pro vás. (...)

Vyzkoušel jste si vy sám někdy podmínky konkurzu pro světový muzikál?

Ano. Dělal jsem konkurz do vídeňského koncertního uvedení *Jesus Christ Superstar*. Byl to však velmi luxusní konkurz, neboť jsem byl už pozvaný jako „ta hvězda z brněnského uvedení“. Zpíval jsem a dělal hereckou zkoušku před uměleckým vedením Raimund Theater a americkým režisérem. Chovali se ke mně skvěle a roli Jidáše jsem nakonec také dostal.

Přemýšlel jste někdy o tom zkusit prorazit na West Endu či Broadwayi?

Nepřemýšlel. Bylo by nutné tam také žít a znát jazyk i do těch nejjemnějších pocitových detailů. To si myslím, že na dálku nejde. Určitě ano, po-

kud jde třeba o taneční company, ale na to já nejsem ten správný typ (*smích*). Kdyby mi však někdo zase zavolaal, ať jdu hrát roli, kterou již znám, nejspíš bych přijal.

Který světový muzikál vás zaujal při posledních návštěvách Londýna či New Yorku?

Takovým, který je ukázkou moderního hudebního divadla, je muzikál *Matilda*. **V příští sezóně uvedete muzikál *Limonádový Joe* s premiérou v říjnu. Je tento titul vaší srdeční záležitostí?**

Mám tento muzikál spíše jako zadání od pana ředitele. Nepatřím právě ani mezi velké fanoušky či znalce tohoto muzikálu. Někteří se mi smějí, že neznám ani některé zásadní hlášky. Už ale studuji a diváci snad ocení ve svém oblíbeném příběhu můj nezaujatý pohled.

Proč podle vás tady a teď „Limonádníka“ uvádět?

Je to legrace, a té je v naší čím dál pohnutější době třeba. Taky je to chytrý pohled na boj dobra se zlem formou naivního příběhu, který říká, že když se lidé perou, není z toho žádný užitek. Navíc se nakonec většinou zjistí, že: Padouch nebo hrdina, všichni jedna rodina!

Lenka Suchá,
Brněnský deník, 5. 8. 2016

Texty jsou redakčně kráceny.

KŘÍDLA 2015/2016

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Paul Poirer / **Spálené nůžky**
Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman, Patricia Knop, Gale Edwards / **Priskání po větru**
Daniel Grobe Boymann, Thomas Kähy / **Vrabčák a anděl**

William Shakespeare / **Kráľ Lear**

Andreas Sauter, Bernhard Studer / **Červené komety**

Peter Stone, Maury Yeston / **TITANIC**

L. Toksvay, P. Müller, P. Müller Számi / **Evangelium o Marii**

Alan Ayckbourn / **Malý rodný podnik**

Xavier Naidoo, Markus Heitz, Michael Herberger, James Krüss / **Prodaný smích**

Stanisław Mōsa, Per Uthych, Julius Zeyer / **Ractuz a Manulena**

Nejvýraznější tvůrčí počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, včasnky, plakát, program ap.)

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

PETER STONE, MAURY YESTON

TITANIC

REŽIE STANISLAV MOŠA

7. – 9. ŘÍJNA 2016

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

Jméno:

Adresa, (e-mail):

.....

Anketní lístek

Vhodně, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nepozdějí!

30. 11. 2016

Městské divadlo Brno

Lidická 12, 602 00 Brno

Komerční odd.: +420533316360

e-mail: komercni@mdb.cz

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall

Filmovou senzací roku 1998 se stal britsko-americký projekt *Zamilovaný Shakespeare* režiséra Johna Maddena – scenárista Marc Norman pracoval na projektu romantické komedie, jejímž hrdinou bude nejslavnější dramatik všech dob,

už od 80. let, k realizaci však došlo až po několikaletém odkladu, výměně režiséra a především důrazném autorském vstupu renomovaného britského dramatika Toma Stopparda, který si s shakespearovskými motivy pohrává v řadě svých děl. Nicméně konec dobrý, všechno dobré: film se dočkal skvělých ohlasů diváckých i kritických a získal celkem sedm Oscarů, včetně toho za Nejlepší film roku.

William Shakespeare je sice titulní postavou filmu, ale jeho zápletku rozhybe žena – mladá aristokratka Viola de Lesseps, která natolik miluje divadlo, že v něm zatouží vystupovat (v době, kdy je to povoleno pouze mužům). V převleku za herce Thomase Kenta se zúčastní konkurzu na inscenaci nové Shakespearovy hry *Romeo a Ethel, dcera pirátova* – a získá roli Romea. Shakespeare, který je to té doby v hluboké autorské krizi (byť slíbil hned dvě hry dvěma divadlům) a stínu svého úspěšnějšího kolegy a kamaráda Christophera Marlowa, se do Violy (poté co odhalí její pravou tvář) hluboce zamiluje. Z inspirace velké lásky se pak z původně zamýšlené pirátské komedie rodí Shakespearovi pod rukama snad největší milostný příběh světové dramatiky – *Romeo a Julie*. Jenže Violu se její otec chystá provdat za lorda Wessexu a její a Shakespearův příběh se stává podobně komplikovaným, jako ten slavných veronských milenců. Ostatně Shakespeare v divadelní verzi výstižně říká (slovy Lysandra ze svého *Snu noci svatojánské*): „Jakživ jsem nečet, jakživ neslyšel/ že by to někdy, co svět světem stojí/ upřímná láska měla zrovna lehké.“

„Populární pohled na vztah mezi životem a dílem praví, že spisovatelé vlastně nepiší: jednoduše ukládají své životy na papír a my se těmito díly můžeme pročíst zpět k životu. Scénář Toma Stopparda a Marca Normana k *Zamilovanému Shakespeareovi*

vi na první pohled tento mýtus přijímá. Ve skutečnosti zmíněný vzorec obrací: život filmového Shakespeara nevyhnutelně přejde do zápletek a jazyka jeho her, protože mimo ně nežije,“ bystře poznamenala známá shakespearoložka Lois

Potterová. Přesto platí i to, že autoři dovedně posilují naše laické přesvědčení, že milostný příběh, jakým je *Romeo a Julie*, by nedokázal napsat nikdo, kdo takto hluboce nemiloval: co na tom, že ve skutečnosti Shakespeare převzal takřka celou zápletku i s řadou detailů z třicet let staré básně Arthura Brooka...

Móda uvádět na divadle adaptace populárních filmů je v současnosti evidentní, málokterý tam však patří tak přirozeně jako právě *Zamilovaný Shakespeare*, příběh, který z divadla vzešel a právem se tam zase vrací. Přesto trvalo skoro patnáct let, než autoři filmového scénáře k divadelní verzi svolili – zárukou kvality pro ně byli jednak lídři věhlasné divadelní skupiny Cheek By Jowl, režisér Declan Donnellan a scenograf Nick Ormerod, jednak dramatik Lee Hall (mimo jiné scenárista filmové i divadelní verze *Billyho Elliota*), který se ujal divadelní adaptace. Premiéru měl tento (slovy slavného britského kritika Michaela Billingtona) „milostný dopis divadla sobě samému“ na londýnském West Endu v červenci 2014 – jsme šťastní, že jej o pouhé dva roky později můžeme nabídnout v české premiéře našim divákům.

Zamilovaného Shakespeara uvedeme v překladu **Jitky Sloupové**, režii **Stanislava Slováka** a s původní hudbou **Paddyho Cunneena**. Scénografem je **Jaroslav Milfajt**, kostýmní výtvarnicí **Andrea Kučerová**, choreografem **Michal Matěj**, o hudební nastudování se postará **Karel Cón**. V hlavních rolích se představí **Dušan Vítázek** (William Shakespeare), **Andrea Zelová** (Viola), **Aleš Slanina** (Christopher Marlowe), **Jiří Mach** (Wessex), **Alena Antalová** (Chůva), **Michal Isteník** (Philip Henslowe), **Petr Štěpán** (Ned Alleyn) a další. Premiéra se odehraje na Činoherní scéně 12. a 13. listopadu 2016.

-jš-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ŘÍJEN 2016 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jef Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

217. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 15. 9. 2016

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Limonádový Joe

Poslední strana:

Limonádový Joe

foto: jef Kratochvil

grafika: Petr Hloušek

DOKONALÁ SVATBA

9. a 10. října 2016
na Činoherní scéně

Po premiérovém uvedení komedie *Dokonalá svatba* na prknech Činoherní scény MdB poznamenal divadelní kritik Vít Závodský v závěru své recenze, že „*Anglická třeskutá komedie Dokonalá svatba má v solidním brněnském provedení všechny předpoklady stát se titulem publikem zaslouženě vyhledávaným a po příkladu svých zdejších žánrových předchůdců dlouho reprizovaným.*“ A tato slova byla skutečně prorocká. Během šesti let má *Svatba* na svém kontě již 100 repríz a 38 537 diváků! Připomeňte si s námi tuto dynamickou a ztřeštěnou komedii a vprovod'te ji s námi do její druhé stovky!

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

v prvních dnech měsíce října vrcholí náš festival „Pocta velkému Williamu Sh.“, a tak bychom vás rádi seznámili s poctou geniálnímu básníku a dramatikovi, kterou napsal jiný geniální umělec, Jan Werich v roce 1964 ke čtyřstým narozeninám W. Shakespeara.

OPOŽDĚNÝ DOPIS JANA WERICHA WILLIAMU SHAKESPEAROVI

(jemně krácen)

Vážený Mistře,

od té doby, co jste nás opustil, svět se zmenšil a času ubylo. Těžko byste dnes našel ostrov ne příliš daleko od Malty, kde by Kaliban a Prospero byli jedinými představiteli silného pohlaví pro křehkou Mirandu. A kde by se zastavil čas třeba jen na minutu. Nalezl byste tam buď něčí vojenské základny, nebo skladiště morového odpadu, možná také měřicí přístroje.

Je nás mnohem více na planetě, než bývalo Vašich současníků. Pojem vzdálenosti netrvá. Můžete se dívat současně v Praze a v Londýně na pohřeb zavražděného panovníka, na pohřeb, který se ubírá ulicemi daleko v Novém světě, v těžce chvíli, v těžce vteřině, ve které jej vidíme a slyšíme v Praze nebo u Vás ve Stratfordu.

Vy jste psával svá díla brkem, nemýlím-li se. Na papíře rozhodně ne tak hladkém, jako umíme vyrobit dneska. Inkoustem patrně z duběnek. Při louči, domnívám se.

My píšeme na psacích strojích. Několik kopií najednou. Diktujeme do diktafonů. Dáváme si to rozmnožit. Rychle. Vysázet. Ještě rychleji. Přeložit, rozšířit po světě, ještě rychleji. To všechno musí být hotovo ještě dnes.

Snad proto, že víme, i když si to neradi připouštíme, že zítra už po tom pes neštěkne.

Nebyl jste mezi živými dlouho, vážený Mistře. Dvaapadesát let se dneska považuje za krátký život. Snad tím, že jsme si zvykli počítat s čísly a ne s hodnotami. Napsal jste spoustu her pro více než osm set postav. Málokdo to uměl tak dobře jako Vy. Hádáme se dneska, jestli jste to psal sám. Nebo jestli vás bylo víc. Byli bychom rádi, kdybychom si mohli zjistit na beton, že jste nebyl sám, který psal. Že vás bylo víc. Byla by to útěcha, protože jestli jste to svedl sám, pak nezbyvá než smutně přiznat, že nikdo z nás není ani tak nadaný jako Vy, ani tak pilný, ani tak chytrý, ani tak podnikavý, ani tak trpělivý. A nesmrtelný.

Kdybyste byl dnes mezi námi, kdyby si Vaše oči zvykly pohledům na kovová zvířata požírající zemi, plivající cihly, zpívající píseň, na létající lesklé ptáky s plnými volaty předsedů a králů, kdyby si zvykly na rychlé barevné brouky na silnicích olemovaných samoznaky memento mori, kdybyste se, po česky řečeno, pořádně rozkoukal, jistě by Vaším očím neušlo, že Vaše stará planeta je opět plná postav Vašich her, že naše jeviště je Vaše jeviště, že náš globus je Váš Globe.

Kdybyste dnes psal hry, vážený Mistře, našel byste potřebné postavy se stejnou snadností jako ve své době. Nájemných vrahů je stále dostatek, pomlouváčů nadbytek, mužů lačných moci, úslužných katů, donašečů, dvorních šašků bez moudrosti a i s moudrostmi, kuběn, kurev, nafárněných paniček, jen sáhnout, Mistře, jen tak na dosah ruky a můžete si vybrat. Poctivých a stateč-

ných a věrných, to znáte přeci ze zkušenosti jako herec, proč že se hrají člověku hůř než ti špatní? Protože vzorů je málo, je jich míň mezi námi, asi tak ve stejném poměru jako za Vašich dob.

V čem by byla věčnost zakotvena, kdyby netkvěla v přírodních zákonech, Mistře? V dobrých a nedobrych? Ve statečných a ve zbabělých? V kráse a v oškli-vosti, v lenosti a ve snaze, v touze vládnout a v odporu býti ovládán? Kdyby dějiny nezraly stvoření, která se odvážíla dějiny tvořit? Kdyby noži nebylo jedno, či ruka do čího srdce? Kdyby nebylo lidí? Snad bych měl říct: kdyby nebylo člověka. Člověka a jeho fantazie? Nebo Váš objev, Mistře, který jste nám vzkázal po Hamletovi, že je mnoho věcí mezi nebem a zemí, to jest předpověď všeho lepšího, naděje večera po nechutném dni, návratu poezie po žvandání, naděje na lásku, na mír duše, naděje na Naději.

Ve Vašich hrách, Mistře, jsou odpovědi na všechny otázky, které se člověk odváží ptát. Nejsou abecedně seřazeny a nejsou čitelné každému oku. Případá mi, že někdy odpovídáte na otázku, kterou jsem pro svou hloupost ani sám sobě nepoložil. Jako byste počítal s tím, že někteří lidé se neumějí správně ptát; a proto dáváte odpověď, abyste provokoval otázku. Inspirujete. Ponoukáte líné mozky. Říkají o Vás, a nejsou to jen pomlouváči, že jste nevěděl nic o zeměpisu. O historii. O současné vědě. O umění. O filozofii a bůh ví, co ještě jste prý nevěděl. Jako by geniální člověk musil vědět.

Narodil jste se tak nějak, když si Michelangelo Buonarotti odešel odpočinout po namáhavém díle. Ten člověk věděl o všem možném, uměl všechno možné, udělal, napsal, namaloval, vytesal, vystavěl. Génius mnoho vědoucí nebo génius málo vědoucí? Co tedy dělá z člověka génia?

I my, v kraji, kde žijí, už dnes víme, že to není ani usnesení, ani výměr, ani neustálé opakování, ani hromada kamení. Ani to není Nobelova či jiná cena.

Nezbývá mi než se domnívat, že je to jedna z oněch věcí, o kterých mluví Hamlet. A to může být stejně přízeň bohů nebo Boha, jako kladná a optimální atypičnost reagování vyšší nervové soustavy toho kterého jedince.

Co to čtete, princí?

Slova, slova, slova.

Vy jste filuta, Mistře, dovolte mi tu důvěrnost.

Podařilo se Vám obrátit slova v mramor, který se nerozpadá ani mrazem ani sluncem staletí. Učinil jste ze svých her budovy, tvrze, chrámy, kam utíkáme v době tísně, v časech poválečných béd, před víchřící nejistoty nebo sami před sebou. Stěny a stropy jste ozdobil scénami z našich životů a zobrazil jste nás s anatomickou přesností.

Jako Michelangelo.

Co to čtete, princí?

Slova, slova, slova.

Váš veliký obdivovatel

Jan Werich

V Praze 6. února 1964

...a za všechny kolegy z Městského divadla Brno se rád připojuje a s vámi na setkání se těší

Stanislav Moša, ředitel MdB